

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.II.37.747/2015/5.

A tanács tagjai: . Tóth Kincső a tanács elnöke
. Rothermel Erika előadó bíró
. Buzinkay Zoltán bíró

A felperes: **Felperes**
(felperes címe)

A felperes képviselője: Izsó és Tóth Ügyvédi Iroda
. Izsó István ügyvéd
(cím)

Az alperes: Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal
(1117 Budapest, Budafoki út 60.)

Az alperes képviselője: . . . jogtanácsos

A per tárgya: idegenrendészeti ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat:ővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság

28.K.34.760/2014/4.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
28.K.34.760/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az
alperesnek 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási
költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön
felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási
illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes érvényes útlevétellel rendelkező mongol állampolgárként

2013. április 24-én érkezett Magyarország területére D típusú tartózkodási engedély átvételére jogosító vízummal. Beutazását követően kereső tevékenység folytatása célú tartózkodási engedélyt kapott, melynek lejártát követően annak meghosszabbítását kérte az idegenrendészeti hatóságtól.

- [2] Az elsőfokú hatóság 2014. március 10. napján kelt 106-1-4895/6/2014-T. számú határozatával a felperes kérelmét elutasította, egyúttal Mongólia területére kiutasította. Az elsőfokú hatóság határozata indokolásában rögzítette, hogy eljárásába a Pest Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központját szakhatóságként bevonta a 114/2007. (V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) 72/H.§ (2) bekezdése értelmében. A Munkaügyi Központ a felperes munkavállalását nem támogatta, mivel a felperest alkalmazni kívánó foglalkoztató, az **E. Kft.** (a továbbiakban: Kft.) a felperes kérelmének időpontjában nem rendelkezett érvényes munkaerő-igénnyel. Tekintettel arra, hogy ilyen formán a felperes foglalkoztatására legális lehetőség nem volt, az elsőfokú hatóság azt a következtetést vonta le, hogy a felperes tartózkodási célja, ennek folytán megélhetése nem biztosított, továbbá az egészségügyi ellátások teljes körére vonatkozóan sem minősül biztosítotttnak, a további visszautazáshoz szükséges feltételekkel nem rendelkezik. Döntését a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13.§ (1) bekezdés d) és g) pontjaira, 18.§ (1) bekezdés a) pontjára, 20. § (1) bekezdés a) pontjára, a Vhr. 29/A.§ (7) bekezdés a) és b) pontjaira alapította.
- [3] A felperes fellebbezése nyomán eljáró másodfokú hatóság, az alperes 2014. szeptember 19. napján kelt 106-T-14547/12/2014. számú határozatával a Nemzeti Munkaügyi Hivatal szakhatósági állásfoglalását figyelembe véve az elsőfokú döntést helyben hagyta, és a kiutasítást Mongólia területére megerősítette. Az alperes az elsőfokú hatóság rész döntéseit egyenként ismételten megvizsgálva, azokkal kivétel nélkül egyetértett. Összegezve megállapította, hogy a Harmtv. 29/A.§ (1) bekezdése szerinti összevont kérelmezési eljárásra tekintettel a közigazgatási eljárásban megállapítást nyert, hogy a felperes foglalkoztatása jogszabályban meghatározott szempontok alapján a hazai foglalkoztatáspolitikai érdekből nem támogatott, így számára az összevont engedély nem adható ki. A kiutasításra, illetőleg a kitoloncolásra vonatkozóan egyfelől a Harmtv. 42.§ (1) bekezdését, másfelől a 46.§ (1) bekezdés e) pontját jelölte meg jogszabályi alapul.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

- [4] A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Állította, hogy a munkaviszonyának legalizálása érdekében mindent megtett, a munkáltatója köteleességszegése, mulasztása terhére nem értékelhető, a meghozott döntés méltánytalan, sérti a közigazgatási hatósági

eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1) bekezdését.

- [5] Az alperes ellenkérelmében - fenntartva határozatának indoklásában foglaltakat - a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

- [6] A felperes keresetét a bíróság elutasította. Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a perben nem volt vitatott, miszerint a felperes foglalkoztatója munkaerő-igényét a felperes által benyújtott összevont engedély iránti kérelem benyújtását követően terjesztette elő. A munkaerő-igény iránti kérelem hiánya szolgált alapul arra, hogy az alperes, illetve az elsőfokú hatóság eljárásába bevont szakhatóságok a felperes előzetes megállapodásban meghatározott munkakörben történő magyarországi munkavállalását nem támogatták. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes érvelésével ellentétben a Ket. 1.§ (1) bekezdésében meghatározott méltányossági jogköre nem sérült, mert ilyen jogköre a perbeli esetre nézve az alperesnek nem is volt, és a Harmtv. 29/B.§ (7) bekezdés a) és b) pontjai sem biztosítottak számára ilyen jogosultságot. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az alperes, mint idegenrendészeti hatóság összevont engedélyezési eljárás keretében összevont engedélyt csak akkor adhat ki, ha a harmadik országbeli állampolgár foglalkoztatása jogszabályban meghatározott szempontok alapján, valamint hazai foglalkoztatáspolitikai érdekből támogatott és a törvényben meghatározott tartózkodási feltételeket a kérelmező egyebekben teljesíti. A bíróság a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés d), f) és g) pontjaira utalva kifejtette, hogy a felperes az idegenrendészeti hatóság hiánypótlási felhívásaira sem igazolta azt, hogy a megfelelő anyagi fedezettel rendelkezne, és a keresetben sem állította, hogy az előzetes foglalkoztatási megállapodásban meghatározott havi 114.000 forint bruttó összeg erre megfelelő fedezetet biztosított. Összegezve a bíróság az alperes határozatát a felperes által kifogásolt részben felülvizsgálva megállapította, hogy az alperes helyesen tárta fel a tényállást, a jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása alapján jogoszerű határozatot hozott.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat, a kereseti kérelemnek helytadó ítélet meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, sérti a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§ (1) bekezdését, a Ket. 1.§ (1) bekezdését, a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés d), f) és g) pontjait, a 18.§ (1) bekezdés a) pontját, a 445/2013. (XI.28.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm.r.) 9.§ (1) bekezdés 16. pontját, 2.§ 12. pontját, 3.§ (2) bekezdés a)

pontját, 18.§ (1) bekezdését, és a Pp. 164.§ (1) bekezdését, 336/A.§ (2) bekezdését. A felperes a Korm.r. 18.§ (1) bekezdése, illetőleg 3.§ (2) bekezdés a) és b) pontjaiban foglaltak alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy esetében nem összevont eljárás alapján kellett volna a kérelmét elbírálni. A felperes kifejtette, hogy miként azt az alperes is rögzítette határozatában, 2014. február 27. napjáig már rendelkezett érvényes keresőtevékenység folytatása céljából kiállított tartózkodási engedéllyel, amelyet szintén a Kft., mint munkáltató megjelölésével kérelmezett. 2014. január 27-én, a Korm.r. 2.§ 12. pontjában foglaltak szerint határidőben nyújtotta be a meghosszabbítás iránti kérelmet. Ilyen formán a Korm.r. 9.§ (1) bekezdés 16. pontja értelmében a szakhatóságnak nem lett volna joga vizsgálni a munkaerő-igényt és nem lett volna joga ahhoz sem, hogy a munkavállalási engedély kiadását megtagadja. Ennek eredményeként az alperes határozata is, és a bíróság ítélete is jogszabálysértő, mert utóbbi tévesen, hibás jogértelmezés folytán állapította meg, hogy az alperes határozata jogszerű. A bíróság az alperes és a szakhatóság jogszabálysértéseit figyelmen kívül hagyva utasította el a keresetet, megsértve a Pp. 339.§ (1) bekezdését.

- [8] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint határozata megalapozott, anyagi és eljárásjogi sértés a közigazgatási eljárásban nem történt. Előadta, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabályi hivatkozások a Korm.r. 2.§ 12. pontja, 18. § (1) bekezdésének jelenlegi hatályos szövege 2014. január 27. napján még nem volt hatályban, azt a 89/2014. (III.20.) Kormányrendelet iktatta be az eredeti szövegbe. Így annak alkalmazására a kétfokú közigazgatási eljárásban és a bírósági eljárásban sem volt lehetőség. Az alperes utalt arra is, hogy a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokokra a felperes sem a fellebbezésében, sem a kereseti kérelmében nem hivatkozott, azokat kizárólag a Kúriának címzett felülvizsgálati kérelmében jelölte meg. Az alperes megjegyezte, utalva a jogerős ítéletre, hogy a felperes kérelme nem egyetlen okból, a támogató szakhatósági állásfoglalás hiányában került elutasításra, hanem amiatt is, mert a felperes hiánypótlási felhívás ellenére sem igazolta, hogy rendelkezik a magyarországi megélhetését, illetve a visszautazás fedezetét biztosító anyagi feltételekkel.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [9] A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [10] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 272.§ (2) bekezdése és 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta, és az alábbiakra mutat rá.
- A közigazgatási perben a bíróság nem általános törvényességi ellenőrzést végez a hatóság tevékenysége felett, hanem az egyedi közigazgatási aktus törvényességét vizsgálja a kereseti kérelemben

megjelölt okokból. A közigazgatási perben a kereset - a Pp. 325/A.§ (1) bekezdése alapján - az első tárgyalás befejezéséig módosítható. A felperes keresetében azt sérelmezte, hogy nem lehet méltányos eljárásnak tekinteni, ha a munkáltatója mulasztását a hatóság terhére értékeli. Az elsőfokú bíróság e kérdést vizsgálta jogerős ítéletében. Ez okból a felperes a kereseti kérelmén túlterjeszkedve állította, hogy a hatósági és bírósági döntés törvénysértő. A felülvizsgálati bíróság ezért érdemben nem vizsgálhatja azokat a jogszabályi hivatkozásokat amelyekről - kereseti kérelem hiányában - az elsőfokú bíróság nem is határozott. Ez okból a Kúria nem vizsgálta a Harmtv. 18.§ (1) bekezdésébe, 2.§ 12. pontjába, 9.§ (1) bekezdés 16. pontjába és a 3.§ (2) bekezdés g) pontjába ütközés kérdéseit.

- [11] Másfelől a Kúria megállapította, hogy a felperes a kereseti kérelmében megjelölt és a felülvizsgálati kérelmében is hivatkozott Ket. 1.§ (1) bekezdésére, a Harmtv. 13.§ (1) bekezdés d), f) és g) pontjaira, 18.§ (1) bekezdés c) pontjára hivatkozott ugyan, de azt nem indokolta, hogy a jogerős ítélet a jogszabályi rendelkezéseket miért sérti. Mindezek ellenére a Kúria az alábbiakra utal.
- [12] A Pp. 339/A.§ kimondja, hogy a bíróság a közigazgatási határozatot meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. Az idegenrendészeti eljárásban is érvényesül ugyanakkor a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: új Jat.) 15.§-a, amely határozott választ ad arra, hogy az új szabályt a hatályba lépést követően indult ügyekben, illetőleg erre vonatkozó kitétel esetén a megismételt eljárásokban kell alkalmazni. Amennyiben a jogalkotó úgy rendelkezik akkor és csak akkor alkalmazható a hatályba lépést megelőzően indult, de még folyamatban lévő ügyekben. A Kúria a fentieket összegezve megállapította, hogy a jelen per tárgyát képező közigazgatási ügyben a kérelem benyújtásakor hatályos szabályokat kellett alkalmazni.
- [13] A Kúria ezt követően vizsgálta, hogy a kérelem benyújtásakor a felperesre nézve milyen jogszabályi rendelkezések vonatkoztak. A felperes - általa sem vitatottan - 2014. január 27-én benyújtotta a tartózkodási engedély meghosszabbítása iránti kérelmét. Ekkor a Korm.r. 2.§ 12. pontja a "munkavállalási engedély meghosszabbítása" fogalmához kötötte azt hogy a harmadik országbeli állampolgár a munka vállalási engedély érvényességének lejártát követően ugyanannál a foglalkoztatónál, munkakörben és munkavégzési helyen, gyakorlatilag változatlanul végezne munkát. Ugyanakkor a Korm.r. 18.§-a kimondta, hogy a munkaügyi központ a meghosszabbítást a 3.§ (2) bekezdés b) és c) pontjának vizsgálata nélkül támogatja, de a jogalkotó nem mentette fel a hatóságot az a) pontnak, azaz annak vizsgálata alól, hogy a foglalkoztató a kérelem benyújtásának időpontjában érvényes munkaerőigénnyel rendelkezett vagy sem. Az a) pontban foglalt feltételt csak a 89/2014. (III.20.) Kormányrendelet hatályba lépését követően nem kellett a jogalkalmazónak figyelembe vennie. Ennek folytán tévedett a felperes akkor, amikor a 2014.

március 25. napja után hatályos jogszabályi rendelkezések alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy esetében nem összevont eljárásban kellett volna kérelmét elbírálni. Ezzel szemben a Kúria megállapította, miszerint alapos az az alperesi hivatkozás, hogy akkor amikor a felperes kérelmét benyújtotta az összevont eljárás szabályait kellett alkalmazni függetlenül attól, hogy a felperes egyfelől megfelelt a Korm.r. 2.§ 12. pontban rögzített fogalomnak, másfelől kérelmét a munkavállalási engedély lejártát megelőző 15 napon nyújtotta be. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy alperes jogszerűen döntött, amikor – a Harmtv. 29/A.§ (1) bekezdése szerinti összevont kérelmezési eljárásra tekintettel és miután a felperes foglalkoztatása a hazai foglalkoztatáspolitikai érdekből nem támogatott – számára az összevont engedélyt nem adta ki, tartózkodási engedélyét nem hosszabbította meg.

- [14] Minderre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [15] A pervesztes felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkára tekintettel.
- [16] A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére, melynek összegét a felülvizsgálati kérelem előterjesztésekor hatályos az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése alapján állapította meg a Kúria.

Budapest, 2016. április 13.

**Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Rothermel Erika s.k.
előadó bíró, Dr. Buzinkay Zoltán s.k. bíró**